

Hoge Raad der Nederlanden

Derde Kamer

nr. 26.754

29 augustus 1990

PdM

Arrest

gewezen op het beroep in cassatie van de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid X Beheer B.V. te Z tegen de uitspraak van het Gerechtshof te Amsterdam van 10 mei 1989 betreffende na te melden navorderingsaanslag in de vennootschapsbelasting.

1. Aanslag en navordering.

Aan belanghebbende is over het jaar 1981 een navorderingsaanslag in de vennootschapsbelasting opgelegd naar een belastbaar bedrag van f 85.311,--, met een verhoging van de nagevorderde belasting met 100 percent, ten aanzien van welke verhoging de Inspecteur heeft besloten geen kwijtschelding te verlenen.

2. Geding voor het Hof.

Belanghebbende heeft tegen de navorderingsaanslag en tegen het besluit van de Inspecteur beroep ingesteld bij het Hof, dat die navorderingsaanslag en het daarbij genomen kwijtscheldingsbesluit heeft gehandhaafd.

3. Geding in cassatie.

Belanghebbende heeft tegen 's Hofs uitspraak beroep in cassatie ingesteld en daarbij twee middelen voorgesteld.

De Staatssecretaris van Financiën heeft bij verzoekschrift het cassatieberoep bestreden.

4. Beoordeling van de middelen.

4.1. In cassatie kan van het volgende worden uitgegaan:

Belanghebbende drijft een groothandel in damesmode. Naar aanleiding van een onderzoek door de Rijksaccountantsdienst is de onderhavige navorderingsaanslag opgelegd wegens niet geboekte omzet en ten onrechte op het resultaat in mindering gebrachte kosten. De directeur, tevens houder van de certificaten van de aandelen van belanghebbende, heeft, naar het Hof heeft vastgesteld, om hem moverende redenen geweigerd zijn aantekeningen betreffende de door belanghebbende niet geboekte omzet over te leggen.

4.2. Het Hof heeft geoordeeld dat uit de vermelde weigering volgt dat belanghebbende niet heeft voldaan aan de op haar rustende verplichting van artikel 47, lid 1, van de Algemene wet inzake rijksbelastingen, zodat, gelet op artikel 29, lid 1, van de AWR op belanghebbende de last rust aan te tonen dat en in hoeverre de aanslag onjuist is.

4.3. Tegen dit oordeel richt het eerste middel zich tevergeefs. Nu belanghebbende voor het Hof niets heeft gesteld omtrent de redenen waarom niet is voldaan aan de verplichting van artikel 47, lid 1, van de AWR, was het Hof geenszins gehouden zelfstandig een onderzoek naar deze redenen in te stellen.

4.4. Het tweede middel richt zich tevergeefs tegen 's Hofs oordeel volgens hetwelk belanghebbende niet is geslaagd in het bewijs dat de aanslag onjuist is. Dit oordeel kan als van feitelijke aard in cassatie niet op zijn juistheid worden getoetst en is op toereikende wijze gemotiveerd.

5. Beslissing.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is gewezen door de raadsheer Van der Linde als voorzitter, en de raadsheren Baardman en Bellaart, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Van Hooff, in raadkamer van 29 augustus 1990.

Van Hooff

Van der Linde